"Mâine , pe deasupra tuturor suferințelor, a loviturilor, a amenințărilor și chiar a morții, vom învia.....Dealungul luptelor și în mijlocul tuturor loviturilor rămân mereu cu aceiași nestrămutată credință, că vom învia, biruind în numele Mântuitorului nostru Iisus Hristos și al Neamului românesc."

CĂPITANUL

SCRISORI LEGIONARE

Buenos Aires, Mai, 1982

Anul III, N°5 (27)

SPRE CRISTALIZAREA STILULUI DE VIATA LEGIONARA (XIII)

RELATIILE CU VECINII IN VIITOAREA ROMANIE LEGIONARA (Ungaria)

"Aceea ce odinioară era zăcământ instinctiv al neamului, în aceste momente se reflectează în conștiințe, creind o stare de unanimă iluminație, întâlnită numai în marile experiențe religioase. Această stare pe drept s'ar putea numi: o stare de ecumenicitate națională".

CĂPITANUL

"Românul nu se alarmează (nici chiar atunci când ar trebui) și nu se prăpădește cu firea, oricât de mari ar fi cumpenele sorții. E, după cât se pare, o tărie datorită atât esenței superioare a naționalității sale, cât și oțelirilor fără seamăn ale veacurilor de uriașe jertfe și lupte, pentru Dreptate și pentru dreapta lui credință în Dumnezeu. E de înțeles astfel, de ce noi Românii nu ne-am prea grăbit să răspundem "lordului" Rothermere, acelui Jidan din Anglia, care de curând, prin ziarele sale, a început să ceară, cu mare grabă, refacerea Ungariei-Mari..."

MOȚA

Aruncând o privire retrospectivă asupra relațiilor noastre cu vecinii noștrii unguri, în ultimii cincizeci de ani, observăm că aceștia nu au contribuit cu nimic la o stabilire de legături prietenești. Mai curând, se pare că au alimentat o permanentă climă de revanșă, vrajbă și resentimente. Generațiile ungurești, după primul războiu mondial, au fost alimentate permanent de un climat de iredentism, care în mod logic a declanșat o serie întreagă de factori subconștienți, ce-au alimentat toate complexele patologice, și au predispus omul maghiar să interiorizeze cu atâta ușurință paranoia, și s'o ostenteze ca o decorație, dobândită după grele bătălii...

Nu e momentul nici locul de a face o critică politicii internaționale a guvernelor românești din trecut. Ne intereseaza, în primul rând, cum va trebui să focalizăm problema ungurească în viitoarea Românie Legionară.

Considerăm că ar fi bine să "înțelegem" atitudinile ungurești, și să pătrundem cât de cât în complicata urzeală a proceselor lor mintale, atunci când e vorba de dușmănia sau adversitatea lor față de Neamul Românesc.

In primul rând trebue să lămurim ce-i fac pe unguri să insiste atât de mult în preten-

-țiile lor iraționale de a se transforma din nou în stăpânii și "domnii" Transilvaniei? Unicul lucru valabil, pe care l-ar putea ostenta, și în numele căruia ar putea pretinde o continuare a luptei pentru "revizuirea" tratatului dela Trianon, ar fi superioritatea lor numerica. Dacă astăzi ar trăi în Transilvania cinci milioane de unguri și numai un milion de români, probabil că lupta lor ar avea șanse de izbandă. Sau dacă, în loc de Traian, Dacia ar fi fost cucerită de mongolii unguri, iar aceștia ar fi stabilit așezămintele lor,obiceiurile lor și limba lor pe întreg teritoriul Daciei Felix,probabil că ar putea pretinde să stăpânească nu numai Transilvania, ci și Moldova, Basarabia, Bucovina, Muntenia, Oltenia și Dobrogea...Chestiunea este alta: în Transilvania traesc cinci milioane de români și numai un milion de unguri...iar Traian a fost împăratul Romei, și a cucerit Dacia lui Burebista și a lui Decebal.

Altele sunt motivele ce-i fac pe unguri să năzuiască Transilvania. Cel mai important, însa, ni se pare că este un orgoliu național, ridicat la gradul de îngâmfare. E vorba de un grad de îngâmfare ce are nevoe urgentă de afirmare și revelare de sine. E foarte uman ca orice individ să aibă nevoie de o permanentă revelare de sine, pentru a se respecta și a se stima. Dar aceasta sete de revelare de sine, a trăsăturilor de superioritate, nu poate să existe când individul se găsește în situație de izolare.Numai contactul cu alte realități - cari aparțin altor indivizi - poate menține și conserva urgența de manifestare a superiorității la un nivel de auto-stimă suficientă, care să-i ofere satisfacția interioară și să-i înfrumusețeze sensul vieții. Dar după primul războiu mondial, ungurii - cari înainte se simțeau foarte realizați ca 'Mitgänger"-i ai Austriei imperiale (făceau parte integrantă dintr´un imperiu!) - s'au văzut deodată în situația de "Eingänger"-i, izolați și restrânși la un spațiu ridicol, singuri, fără minorități, deci fără posibilitatea de a simți fudulia de a se revela pe sine, în mod zilnic, în prezența altor realități (altor indivizi). Iată de ce se svârcolesc mereu cu speranța ca prin propagandă și publicitatea sistematică să obțină aceia ce nu pot să câștige cu armele: doresc să stăpânească o provincie bogată, mare (Transilvania) și să aibă "supuși", minoritari...

Numai că, între timp, situația s´a schimbat substanțial. In ultimii șasezeci de ani, România Mare a unit inimile românilor din toate provinciile şi a polarizat sufletele națiunii în jurul unei voințe de afirmare creatoare atat de viguroasă, încat au reușit să se ridice la un nivel mai înalt decât mongolii unguri. Această realitate a produs o schimbare radicală în procesele de conștiință și în atitudinile mintale ale românilor. Conținuturile de conștiință bazate în sensații și sentimente de inferioritate, au fost înlocuite - în mod treptat - cu altele bazate în superioritate. Pe măsură ce se dovedeau capabili să-și desfășoare potențialitățile spirituale și imaginația creatoare,românii au ajuns să perceapă și să detecteze stima și admirația mediului înconjurător, adică a societății omenești contemporane, și,în acelaș timp, și-au dat seama de puținătatea mijloacelor de creație ale ungurilor, și de inferioritatea acestora ca fiinte, ca națiune și ca viitoare proiecțiune în destinul neamurilor.

S'a produs deci o reversiune neașteptată și dramatică,pentru unguri. Sunt lipsiți de motivările elementale în pretențiile lor de stăpânire a Transilvaniei. "Iobagii" sau țăranii transilvăneni, alături de cei moldoveni,bucovineni,olteni și munteni, în numai șasezeci de ani, au dat naștere unor fii, cari au stârnit admirația în Europa și restul lumii (Eliade,Lupașco,Cioran,Ionesco,Brâncuși,etc.etc.),în timp ce dânșii, abia dacă au

reușit să se afirme în câteva activități interpretative,pe tărâmuri culturale secundare. Tranziția de la "superior" la inferior,în fața propriei conștiinte, și în prezența evidențelor și a realităților, revelate de către ambianța obiectivă, a pricinuit un șoc de dezamăgire și sentiment de neputință în conținuturile de conștiință - încă nemanifestate - ale ungurilor. Acest fenomen este cu atât mai perceptibil , cu cât - în mod simultan - izvorăște conștiința superiorității spirituale în neamul românesc, afirmându-se cu o nuanță de mândrie tăcută,dar din ce în ce mai vigoroasă. Când condițiile istorice și politice o vor permite (acuma, pe pământul patriei noastre nu poate fi vorba - nici pe departe - de o "conștiințizare" a națiunii noastre), într'o viitoare Românie Legionară, conștiința superiorității noastre culturale și spirituale asupra ungurilor va fi profilată și incastrată în așa fel în sufletul țăranilor români, încât minoritarii unguri vor fi fericiți să poată convietui ca cetateni români,luând parte din binefacerile luminei spirituale împrăștiate de Românism,în lumea întreagă.

Ovidiu Găină

" Dacă dușmanul vostru va cere legaminte rușinoase dela voi, atuncia mai bine muriți prin sabia lui, decât să fiți privitori împilării și ticăloșiei țării voastre. Domnul părinților voștrii însă se va îndura de lacrămile slugilor sale, și va ridica dintre voi pe cineva, carele va așeza iarăș pe urmașii voștri în volnicia și puterea de mai înainte."

HRONICA MOLDOVENEASCĂ

S C R I S O A R E

Și tu, și eu, și alții gândim la fel: viața e pe sfârșite, pentru cei mai mulți, și din noianul de planuri făcute, din tinerețe până azi, foarte puține au fost realizate. Unii dintre noi s'au conformat, și-au făcut din existență un fel de albie de râu, peste care trec liniștiți, fără multe ambiții, fără surprize, chiar cu destule satisfacții uneori.

Alții se frământă în discuții interminabile și sterile.

Alții ascultă și așteaptă, ca un comandant de trupe, ce va contraataca, poate, dar nu ia inițiativa atacului. Alții se strecoară în liniile inamice să vadă, să audă, să simtă cum trebuie să se pregătească, să acționeze. Să știe unde este călcâiul lui Achile, care le este partea vulnerabilă, eventual, care le-ar fi prețul!!! A fugi de dușman, ca de o boală contagioasă și incurabilă, nu este totul. Să-l faci să ajungă să se îndoiască de valoarea și durabilitatea ordinei în care trăieste e o jumătate de pas făcut spre scopul tău. Să-i faci să spună: "Nu gândesc la fel ca noi, dar nu sunt proști. Or fi știind ei ceva, ce noi nu știm..." e altă victorie.

Indoiala strecurată în sufletul cuiva, mai ales când convingerile îi sunt impuse, în parte sau total, e o puternică aliată a ta. Nu e oricine capabil să facă acest joc. Pericolul cel mare este dacă nu ești destul de tare și de bine pregătit ca să nu te facă ei să te indoiești de propriile argumente. Primul pas este cel mai periculos. Să le modulezi conștiințele, lucid, curat, cu evlavia datorită înaintașilor, din ale căror trupuri au crescut, pe câmpurile de luptă, stejarii și gorunii, este o artă. O artă și o datorie. Dacă cumva vei pierde acest imens plan, nu uita că poate fi cel din urmă !

Cert este că acest rol nu este pentru oricine. E doar pentru un diplomat cult, civilizat, inteligent, lucid și iscusit, cu un caracter demn și ferm ca o stâncă de granit.

El merge cu Turcii, dar nu se turcește !

Nu e ușor, dar nu e imposibil !

Iulia Carăp

A N G L I A   Ș I   A R G E N T I N A

S A U:

"P E N T R U   U N I I   M U M Ă,   I A R   P E N T R U   A L Ț I I   C I U M Ă"

Niciodată nu i-a fost Statelor Unite ale Americei atât de ușor să stea de partea Angliei ca acuma, cu ocazia conflictului Anglo-Argentinian, în chestia insulelor Malvinas (Falkland). Nenumărate au fost ocaziile - în ultimii 37 de ani - în care "fiica" (Statele Unite) a făcut tot posibilul să îndemne "mama-patrie" sau "patria-mamă"(Anglia) ca să renunțe la colonii. Cam acelaș lucru s'a întâmplat cu Statele Unite și Franța. Atât Anglia cât și Franța s'au văzut obligate să renunte la posesiunile din Asia, Africa și America Latină. Pe măsură in care puterile europene renuntau la colonii, într'un fel sau altul Statele Unite le lua locul, însă nu ca "stăpână","protectoare" sau "forță imperialistă", ci pur si simplu ca "prietenă binevoitoare", care dădea (și continuă să o facă) împrumuturi și asistență pe toată linia...(Cu unele țări i-a mers, cu altele i-a mers mai bine Rusiei Comuniste și Cubei, care i-au luat locul Americei, dar nu cu împrumuturi, ci cu armele și ocupația militară, dar asta-i altă chestiune, pe care o vom desbate cu altă ocazie).

Dacă Statele Unite a fost coerentă în această privință trebue să recunoaștem că si cele doua puteri europene au fost coerente în răspunsurile lor la politica americană: au lăsat America singură, singurică, "cuc", atunci când Washington avea nevoe de ajutor în fața presiunii și amenințării altor forțe. Un exemplu representativ și tipic de josnicul joc diplomatic între aliați: englezii și francezii au fost "obligați", aproape, de americani să se retragă din Suez, acum un sfert de secol, iar americanii s'au găsit foarte izolați în Vietnam și în Iran...

Să lăsăm însă aceasta rivalitate și ciudată convietuire între aliații anglo-saxoni, și să revenim la tema zilei: insulele Malvinas. In Atlanicul de sud există trei grupuri de insule, cari pornesc de lângă Argentina, și se resfiră ca un arc înspre sud-west, pe o intindere totală de vreo 2.500 kilometrii de la țărmul argentinian. Camarazii care privesc harta Americei de sud, în acest moment, observă că în dreptul orașului austral Rio Gallegos, cam la vreo 600 kilometrii spre vest, se află un grup de vreo 200 de insule (Malvinas, sau Falkland), cu capitala la Port Stanley, sau Portul Soledad (cum s'a chemat înainte de ocuparea de către Anglia). "Capitala" insulelor - portul Soledad,- are cam 900 de locuitori (cititi bine: noua sute !), și mai sunt încă alte mici așezări și sătulețe minuscule, împrăștiate prin celelalte insule. Clima este de 6 grade (Celsius) cu mici, foarte mici excepții de 18-19 grade în vară. Toată averea insulelor consistă în turbă, 400.000 de oi și capre și pescărie. Populația este de origină scoțiana si norvegiană, dar vorbesc toti engleza. Au două bisericuțe, una catolică si una protestantă.Există doua baruri "pub", și un hotel cu vreo 15 camere. Poliția este compusă din vreo 8 polițiști. In ultimul timp exista un "guvernator" englez și o "forța" de 80-90 soldați din infanteria de marină a Angliei. Odată pe lună sosea un vapor englez cu corespondenta si salarii pentru amploiati și soldați. Din cei 1.800 locuitori, (acuma sunt mai puțini), 500 sunt femei,iar 1.300 bărbați...Pe insule nu există servicii sanitare sau sanatorii. Când aveau nevoe de a se opera trebuiau să plece cu barca pe teritoriul argentinian (unde găseau tot, de ce aveau nevoie).

Acum douăzeci și ceva de luni, Anglia a dat independența unei mici insule din Caribe: Grenada, cu o populație de vreo 100.000 de locuitori, iar acum patru-cinci luni a dat independența unui teritoriu -colonie "Belice" (lângă Guatemala și Honduras), cu vreo 230 de mii de locuitori. Organizatia Natiunilor Unite a recomandat Angliei să înapoieze insulele Malvinas de mai bine de douăzeci de ani, iar acum vreo 13 ani, Agnlia începu tratativele de predare a insulelor, si era cât pe ce s'o facă, dacă nu ar fi găsit rezistența în cei 1.800 locuitori, cari vreau să fie "british" până la moarte și până în "saecula saeculorum". Văzând acest lucru, reprezentantul diplomatic englez a propus celui argentinian să înceapă o operă de tactică persuasivă, și să trimita petrol,benzina,gas natural, fructe, legume, carne, lapte, brânză, unt, ulei, haine, etc..

Zis și facut. Guvernul argentinian a construit un aeroport în Portul Soledad (Stanley), un hangar, o statiune de benzina și a transportat toată infra-structura necesară în Malvinas. Avioanele liniei de stat (argentinian), ca si vapoarele argentiniene începură să alimenteze insulele Malvinas ,unde începura să trăiască și alti 40 de argentinieni, (majoritatea învățători în ambele limbi, mecanici, ingineri,etc.). Populația din Malvinas începu să traiască mai bine. Mărfuri foarte ieftine - unele gratis - inundară piața orașului. Copii malvinezilor călătoreau cu părinții în Argentina, vizitau peisagiile pline de poezie din Anzi și din nordul Argentinei, și se întorceau la căminele frigurosului

PortStanley cu valizele pline de amintiri și fructe. Lumea din Malvinas începea să se obișnuiască cu o viață mai civilizată și mai plină de bucurii. Unii dintre locuitori începură să învețe spaniola.

Intre timp, - cele amintite mai sus se întamplară de șaptesprezece ani încoace - relațiile între Anglia și Argentina erau destul de bune. Tot odata la unu sau doi ani reprezentanții englezi erau obligați de Națiunile Unite să se întâlnească cu aceia din Buenos Aires și să ajungă la o predare a insulelor, însă englezii întrebuințau tactica lui cunctator: amânau mereu, și pretextau că populația (1.800 de persoane...) se opunea...

Intr'o zi, cam pe la sfârșitul lunei Martie,1982, o companie de desarmat vapoarele vechi a contractat vreo 30-40 de mecanici și muncitori argentinieni, ca să desarmeze un vapor de vânat balene, în insulele Georgias (cam la 1.800 kilometrii depărtare de portul argentinian Rio Gallegos). Aceștia, odată ajunși pe insula au înalțat drapelul argentinian pe șantier și au început să lucreze. Englezii s'au supărat foc, și au trimis în graba unicul vapor cu tun, ce stătea în Port Soledad (Malvinas) ca să pedepsească obraznicia muncitorilor argentinieni...

Trebue să adăugăm înca ceva: de o suta și patruzeci și nouă de ani, în școlile primare și liceele argentiniene se învață că insulele Malvinas au fost cucerite de englezi în anul 1833, și că trebuesc recucerite...Deci, dacă pentru englezi "Falkland Islands" reprezinta un concept "la capătul lumii" (ziarele și publicațiile engleze au fost nevoite să ceară hărțile cu insulele Malvinas la ambasada argentiniană din Londra, căci nu știau de ce insule era vorba la 2 Aprilie...!), pentru argentinieni insulele erau și sunt parte din trupul patriei lor!

Spuneam deci că vaporul englez,cu tun și o mitraliera,fu obligat de guvernul D-nei Thatcher să iasă din Port și să plece spre insulele Georgias, ca să pedepsească obraznicia acestor "south-americans"..Deodată și-au adus aminte argentinienii, că de vreo 13 ani hrănesc pescarii și ciobanii englezi pe gratis, că guvernele engleze i-au amânat si amăgit mereu, și că - culmea, culmilor,- îi si ofensează grav prin radio și presă...! Le-a sărit țandăra acestor "south americans", blajini, pașnici, care nu au știut nimic de razboi până când nu a trimis Moscova și Cuba armata expediționară în anul 1970! Au trimis câteva vapoare și au ocupat insulele. Dar s'a întâmplat ceva, ceva ce nu i-a plăcut aceluia ce scrie aceste rânduri: când au luat prizioneri pe soldații lui "His Majesty", i-au obligat să se culce la pământ,cu fața în țărână...și au și scos fotografii, pe de-asupra! Nu știm dece au făcut-o. Poate că se obișnuiseră cu teroriștii comunisti, în cei 10 ani de război crud și murdar, sau poate că învățaseră metoada din filmele și seriile de televiziune americane, engleze și australiene (când reprezintă scene cu japonezii și germanii...), cine știe? Cine știe? Fapt este că au săvârșit acest act urât si inutil! (Sau o fi fost o revanșă pentru toate ocările, ofensele și infamiile scrise de presa engleză, la adresa Argentinei? Mai ști...?).

D-na Thacher a răspuns promt și hotărât: a trimis o "invencibile armada" de 40 de nave de război: două nave purtătoare de avioane (una se chiamă chiar "Invencible"...)zece crucișătoare grele, cincisprezece crucișătoare usoare, vreo șapte torpiloare, și câteva vapoare cu trupe din infanteria de marină. Pe data de 8 Aprilie a mai trimis încă patru submarine atomice (fiecare are o deplasare de 4.500 tone). Ordinul cucoanei de fier: să recucerească insulele care sunt "british" (deodată au devenit "british"...) și să scufunde "flota" argentiniană...!

"Flota"argentiniana se compune din vreo 4 torpiloare noi, și vreo 10 distrugătoare vechi, dăruite de Statele Unite și de..Anglia, din al doilea războiu mondial...In momentul în care scriem aceste linii, Mr.Haig, mâna dreaptă a Președintelui Reagan, a sosit din Londra, și stă de vorbă cu Președintele Galtieri. In declarațiile făcute în Londra, înainte de a lua avionul spre Argentina, a spus că a rămas foarte impresionat de hotărarea cucoanei de fier de a recuceri insulele, deci a "pregătit" terenul pentru ca guvernul argentinian să știe că nu e glumă...!

Dar nu numai Statele Unite se solidarizează solemn și hotărât (hotărârea e de oțel!) cu doamna Thatcher, ci și cei trei "crai dela răsărit": Germania,Franța și Italia!

Pentru întâia oară, în istoria Pactului Atlanticului Nordic, și a tuturor pactelor europene cu USA, pentru întaia oara, - spuneam - există o solidarizare perfectă!

Ah ! dacă în locul Argentinei ar fi Rusia Sovietică...ce frumoasă solidaritate ar fi fost (și cât de justificată !), dar așa...să faci zid de fier contra unei țărișoare de 27 milioane de locuitori, fără tradiții războinice, fără armată puternică, fără prieteni! Aliații occidentali nu s'au găsit pe o linie de solidaritate totală, nici chiar atuncia când Khomeini a luat ca ostateci pe toți diplomații, funcționarii și amploiații ambasadei nordamericane din Teheran, amenințându-i cu judecarea și condamnarea la moarte,fiind acuzați de...spionaj...Nici când Cuba a trimis armatele (și le trimite încă) expeditionare de ocupație comunistă în Angola, Abisinia, Uganda, etc.etc.!...

"Risum tenaetis, amici...risum teneatis..."

S.M.Popescu

SPASMURILE DEMAGOGOCRATIEI

"SPLENDID ISOLATION"

Timp de secole Anglia s'a menținut în afara Europei. Expresia "splendid isolation" aparține englezilor. Voiau să spună că se simțeau bine, fericiți și "splendizi" de bine în izolarea și singuratatea lor, deoarece nu aveau nevoe de prieteni, nici de aliați...

De data aceasta, însă, expresia se potrivește de minune cu situația Argentinei. Se găsesc într'o situatie de singurătate uimitor de supărătoare...Când Anglia a cerut consiliului de securitate să voteze condamnarea Argentinei și obligația ca să părăsească insulele Malvinas, o singură țărișoară - Panama - a votat contra Angliei! Câteva s'au "abtinut" (între acestea: Rusia comunista și Polonia satelita), iar restul au votat împotriva Argentinei !

Ceva curios: în conferinta VI-a a sefilor de state ne-alineate (țările din lumea a treia, adică "independente" de lumea întâia- cultura occidentala-creștina- si lumea a doua - cultura marxistă-comunistă -) care avu loc intre 3 si 9 septembrie,1979, adică acum doi ani si jumătate, în La Habana, s'a stabilit ca sefii de state prezenti "au repetat în mod ferm sprijinul lor pentru dreptul republicii Argentine de a-i fi restituit teritoriul Malvinas...". Intre șefii de state cari au semnat acea declarație au fost și aceia a urmatoarelor țări: Uganda, Togo, Jordania, Zaire si Guyana. Aceste țări au votat invers, de data aceasta, sprijinind Anglia, contra pretențiilor Argentinei...

Afară de solidaritatea de fier a Statelor Unite,Germaniei,Frantei,Italiei,Benelux, etc. contra Argentinei, trebue menționat și boicotul economic a tuturor tarilor care sunt aliatele Angliei...Așa că "splendid isolation"-ul argentinian este complect,și amintește ceva de Leopardi: "Siccome torre - In solitario campo, - Tu stai solo..."

Am fi subiectivi, daca nu am sublinia că - în parte - Argentina își merită actuala singuratate. Timp de trei decenii a stat de partea "lumii a treia", care a fost condusă la început de Tito-comunistul, apoi de madam Gandhi,pro-comunista, iar acum de Fidel Castro (campionul comuniștilor, și mai comunist decat Moscova), numai că sa nu stea de partea lumii occidentale... "tu l'as voulu, Georges...tu l'as voulu..."

"IN NUMELE TERORISTILOR ARGENTINIENI, VĂ MULȚUMESC DOMNULE PREȘEDINTE AL MEXICULUI..."

Cam acestea au fost primele cuvinte adresate de șeful teroriștilor din Argentina,când a fost primit în audiență oficială de "su excelencia" presedintele Mexicului "don"Lopez Portillo. Acesta a început să se simtă mai tare de când Mitterand i-a dat tot sprijinul, recunoscând subversiunea comunistă ca oficială, in El Salvador, și vrea să facă "politică" pe scară mare. De ce nu? Dacă altii îl invită pe Arafat?...

"CORSO" PERUAN ACCELEREAZĂ DESNODĂMÂNTUL...

Guerrilla comunista din Peru e tot mai activă si mai puternică. După ocuparea orasului Ayacucho (în mod transitoriu, dar suficient pentru a pune în libertate toți pușcariașii politici, și de drept comun), faptă pe care o-am amintit-o în trecut, a reușit să atace alt oraș (cam la 500 km. spre nordul capitalei Lima), numit Marcabalito. Au provocat mări incendii, atacând Poliția, Primăria și centrele comerciale. După ce au jefuit bine,s'au retras fără să aiba o singură pierdere. Autoritătile guvernamentale au declarat că "vor face tot posibilul, pentru ca aceste acte vandalice să nu se mai repete...".

RUSII SE OFERĂ ÎN MOD "FOARTE DESINTERESAT" SĂ AJUTE ARGENTINA...

Din fericire actualul guvern militar își aminteste de "**Timeo Danaos et dona ferentes**" și din cauza aceasta e foarte rezervat fată de avalanșa de "dovezi de prietenii" din partea Rusiei comuniste si a Cubei ultra-comuniste...Prima s'a oferit (prin ambasadorul sovietic din Buenos Aires) să dea informații asupra mișcării flotei de razboi engleze, cu ajutorul satelitilor sovietici.A doua a trimis cu primul avion ambasadorul cuban la Buenos Aires, care lipsea de mai bine de un an, și a asigurat guvernul argentinian că regimul comunist din La Habana condamnă decizia cucoanei Thacher. In schimb cer alte "concesii"...Nouă ni se pare ca Galtieri le va răspunde ca batranii noștrii stramoși: *"Oleum et operam perdidisti, amice!"*

CUBA COMUNISTA SI NICARAGUA TRIMIT MEREU MERCENARI TERORISTI ÎN SAN SALVADOR

Intăriți cu câteva sute de noi teroriști, antrenați în Nicaragua și Cuba, comunistii au dat o nouă ofensivă în San Salvador, atacând importantul oraș San Vicente. Comuniștii nu dau "o ceapă degerată" pe declarațiile de ne-interventionism, făcute de guvernul Rusiei sovietice...(care îi incurajeaza, pe de altă parte).

P A G I N A   L I T E R A R A

D R U M U L   S P R E   S T E L E

Fratelui nostru legionar
Constantin Zus, în grea suferință.

Ca să ajungi,așa ca în vis, cât mai aproape de stele,
Nu-i altă cale decât verticale și să-ți fie trupul ușor.
Nu ca o pană, dar nici greu ca o piatră de moară.
Să ne fie sufletul pur, ca să sboare ca un gând, ca un dor.

Cu o sută de chile, cine ar mai putea să urce spre stele ?
Doar cu un foghet și cu un bun motor, niște imense schele.
Urcă însă ușori ca porumbeii spre cer, cei ce-s numai suflet,
Apostolii, martirii Golgotelor, cu Nazarineanul în cuget.

Ce fericiți sunt cei ce plutesc mereu prin văzduh.
Sufletul lor e prins ca o rodnică lumină de torțile Cerului.
Ei nu sunt umbră,carne și lut, ci numai dragoste și duh,
In sborul lor sublim și în drumul lor spre nemurire.

Intr'o seară senină de vară,de puteai culege mac,
Mă găseam în munții Dornei, în raiul Carpaților păduroși,
Contemplând cu Steluța răsăritul lunii dintr'un poetic cerdac.
Pe-atunci, trăiam în țara noastră, țară de Cosânzene și Feți Frumoși.

In acea seară,ca prin farmec, m'am tot uitat ca un năuc la stele
Și ce fericit aș fi fost, să fi putut porni în sbor până la ele.
Să mă fi deslipit atuncea de țărâna aceasta neagră și pustie,
De lumea rea de astăzi,de atâta ură,sălbătăcie și nemernicie.
Să mă fi dus,unde-s duși cei buni,unde-s eroii și-ai noștrii martiri,
Acolo, în lumea stelară și în pacea Cerului, ce-l purtam în priviri.

Dar, cine știe, poate că a trebuit să pribegim, așa cu anii
Și să văd cum sbirii și cruzii păgâni jefuesc țara si neamul meu
Și cum ne rod oasele străinătățile și ne prigonesc dușmanii,
Cum ne sămânăm pribegiile, căutându-ne un loc pe pământ,
Așteptând să ne vină din stele, un semn dela Dumnezeu !

Brasilia, 21 Martie,1982.

D.Paulescu

R U G Ă C I U N E

Tatăl nostru Carele ești în ceruri
Alungă străinii cu inimi de geruri.
Sfințească-se numele Tău
In toată țara, ca pe Rarău.
Vie împărăția Ta
In țara mea, sub sfânta cruce.
Facă-se voia Ta
Dar nu ne da cât putem duce
Căci Tu ești bun și drept și sfânt
Precum în cer așa și pe pământ.

Iulia Carăp

N U C L E A R A...

Cerul plânge
Oraș fără sânge!...
+
Printre-ale întunericului
uliți...
suflete arse,
întristate...
alerg
descreerate...
între satanicele
suliți...
spre lună, stele...
vărsând
durere -
amară...
otravă
nucleară,
în a mortii
navă!!?...
+ + + + + + + + + +
oraș fără sânge...
+ + + + + + + + + + +

25/II/82

Alexandru Silistreanu

"In aceasta luptă am folosit și condeiul. Așa mai mult din întâmplare, pentru trebuințele bătăliei, iar nicidecum pentru a da scrisului românesc odoare nepieritoare.....Dacă ar fi să descopere cineva aici cine știe ce vrednicii de stil,acestea n'ar fi datorite decât unei întâmplări, iar cel dintâi mirat aș fi eu; cum mirat ar fi ostașul care isbește cu sabia în fierbinteala luptei și aflâ apoi...că linia descrisă de sabie a fost de o mare eleganță iar silueta luptătorului de o fermecătoare elasticitate"......

MOȚA

P A G I N A   L I T E R A R A

P R I M A V A R A

Cocorii iar se'ntorc...Eu, tot departe
Port gândurile triste prin amurg
Şi'n infinitul care ne desparte
Curg zilele şi lacrimile curg.

Cu fir de curcubeu, furat din soare
Şi astăzi chipul ţării înfloresc
Nu m'am gândit că viata-i trecătoare
Nu mi-am adus aminte să trăesc.

Merg povârniş de secol, spre vecie
Drum ignorat, par'că spre nicăieri.
Fără surâs şi fără fălnicie
Pierd încă un azi, gândidu-mă la ieri.

Iulia Carâp

A D I O   S O A R E L U I

De ce frunzele au virtutea să schimbe colori-le? De ce verdea haină primaverală se transformă în policrom, paşi solitari fac să foşnească frunzele uscate şi acestea apar ca lacrimi ànunţătoare a unei triste ierni? De ce trebue să emigreze rândunelele şi să facă un drum lung de peregrinaj peste ţări şi mări,odihnindu-se sub splendoarea stelelor? De ce nu pot să sbor şi eu cu ele?

Albe şorţuri defileaza pe străzi ca şi mesagere de apropiate zăpezi. Florile se vestejesc. Crenguţele seci ne vestesc că sufletele lor au luat drumul primăverii. Poate, în mod generos, se oferiră să înlocuiască mânuţele săracilor copilaşi.

Prinţesa primăvară duce cu sine viaţa,florile,păsările,parfumurile.Până şi soarele acompaniaza pe fiica sa pe căile universului.

In mijlocul negrilor nouri se înalţă prinţesa iernii. Grei fulgi de zăpadă cad din cerul impasibil. Tremurând de frig, copii caută primăvara, în timp ce pământul continuă să se rotiască si deplaseze, iar trandafirul uscat şi ascuns între foile unei cărţi rămâne ca unica amintire a vieţii primaverale.

Trad.din spaniola de Cornel Safta

Maria Celia Safta

D I N   T E S T A M E N T U L   U N U I   E X I L A T

In memoriam;
Nicolae Teban.

+ + + + + + + + + + + + + +
R.S.R.-ului -
+ + + + + + + + + + + + + +
#
Călăilor!...
Drept testament,
vă las...
nu al meu simţământ...
mistic
vis...
iconaric
glas...
în dacic
pas -
ci oasele
mele...
vouă,
hiene
vă las...
faceţi
ce vreţi
cu ele !!!...
Ca să vă stingeti...
foamea, setea
şi ura...
dospită'n satanicele
seceri, ciocane...
ucigătoare
de Ioni si Ioane...
ingenunchiate
pe-Altare...
de Cozii, Tismane!!...
#
Călăilor!...
Drept testament,
vă las...
Nu aur, argint,pământuri...
palate,odoare -
Ci blestemul Neamului
întemniţat...
Blestemul Nistrului
sugrumat...
de trădătorii,
moscoviţii
fără Dumnezeu...
asasinii Neamului
meu!!!...

#

Drept testament,
Călăilor!...
Blestem -
vă las...
vă las...

15/III/1982

São Paulo, Brasil,

Alexandru Silistreanu

B I L A N T

Nepăsare
Frământare
Letargie.
Cer cu soare
Cer de umbre
Cer de plumb.
Zile albe
Zile negre
Zile gri
Se rotesc...
Le las să treacă.
Zile albe
Zile negre
Zile gri
Intr'o mână
A cui o fi?
Care le'mparte
La'ntâmplare,
Monotone
Reci şi fade.
Inutile,
Ca mărgelele pe-un mort.

Iulia Carâp